

Een oud Kerstverhaal van Lars

Over de besneeuwde, bochtige bosweg suisde in snelle vaart een arreslee, getrokken door een prachtige, vurige hengst. Diep weggedoken in de kraag van zijn jas klemde voerman Lars Larsson de teugels van zijn trouwe hors, tussen zijn gehandschoende knuisten.

“Vooruit Zwart, vooruit.” Hij klakte met zijn tong, om de hengst tot een nog snellere galop aan te vuren. “Brrr, wat een weer”, mopperde hij. Hoe eerder thuis, hoe beter het was. Zeker met deze snijdend koude wind. Heerlijk zou het zijn als hij straks bij het knapperend vuur van de open haard zijn verkleumde voeten kon warmen! Hij verlangde er nu al naar. Wat zou het vanavond gezellig zijn om met zijn vrouw en kinderen het Kerstfeest te vieren. Daarom was hij vandaag ook naar de stad geweest om inkopen te doen, zodat de komende Kerstdagen nog feestelijker zouden worden. Alle boodschappen had hij in een grote ton gestopt, die tussen de twee banken die de arreslee rijk was, ingeklemd stond.

Kerst, ja dat was het mooiste feest wat hij zich in kon denken. Straks thuis zou hij, zoals elk jaar, uit de Bijbel de geboortegeschiedenis van de Heere Jezus aan zijn vrouw en kinderen voorlezen. Daarna zouden alle cadeaus, die hij had meegenomen, worden uitgepakt. Ze zouden Kerstliederen met elkaar zingen en genieten van de meegebrachte lekkernijen. Het zou een verrukkelijke avond worden! “Vooruit Zwart!! Vooruit!! We moeten naar huis, we moeten Kerst vieren!”, spoorde Lars zijn zwarte hengst weer aan.

Hij mompelde binnensmonds een verwensing, toen hij merkte dat het zachtjes begon te sneeuwen. Dat was een tegenvaller! Als het nu maar niet erger werd, want dan zou het de vraag zijn of hij nog wel voor de schemering thuis zou aankomen. Maar het begon al meer en meer te sneeuwen. Het witte gordijn van neerdwarrelende sneeuwvlokken werd dichter en dichter en maakte de wereld steeds kleiner. Korzelig greep de voerman naar de zweep, die hij op een van de banken van de slee had neergelegd.

“Vort Zwart, vort zeg ik je!,” riep hij wat driftig uit. Hij liet de zweep kort en droog door de lucht knallen, om de hengst tot de grootste spoed aan te zetten. De zwarte ging over in een felle galop en grote wolken stuifsnieuw opwerpend, gleeed de arreslee over de stille bosweg mee.

De heviger wordende sneeuwval zorgde ervoor dat het vroeger dan anders begon te schemeren. Het maakte Lars onrustig. Je kon immers niet weten of er misschien hongerige wolven in het bos zouden zijn. Overdag zouden die niet zo snel een mens aanvallen, maar in de duisternis waagden ze heel wat meer! Daarom alleen al was het belangrijk om zo spoedig mogelijk thuis te komen. Hij had de laatste tijd weliswaar geen berichten gehoord van rondzwervende wolven in deze buurt, maar wolven waren onbetrouwbare dieren en zéker wolven die in de strenge winters raasden van de honger. Het was dus voor alles toch het beste om het zekere voor het onzekere te nemen.

Opnieuw vuurde Lars daarom met knallende zweep zijn trouwe Zwart aan. Maar ineens liet hij zijn zweep een moment rusten, want wat was dat? Liep daar aan de kant van de weg nu inderdaad iemand, of verbeeldde hij zich maar wat? Ach, het moest wel verbeelding zijn! Wie zou er nu in dit winterse weer midden in een eenzaam bos rondlopen? Dat was onmogelijk! Absoluut onmogelijk zelfs!! Maar het was geen verbeelding! Werkelijk liep daar iemand over de eenzame bosweg. Het was een oude vrouw, zag Lars in het voorbijrijden aan de wat gebogen gestalte. Wat deed zo'n mens nou op dit uur, midden in een eenzaam woud, terwijl

Een oude Kerstverhaal van Lars

het hevig sneeuwde? Als er echt wolven zouden komen, was ze reddeloos verloren, dacht de voerman onwillekeurig. Zou hij haar maar niet met de arreslee meenemen?

En terwijl die gedachte door zijn hoofd speelde, bereikte hem vanuit de grijze verte een angstaanjagend gehuil. Als door een wesp gestoken veerde hij recht omhoog. Dat gehuil herkende hij uit duizenden andere geluiden! Er was geen twijfel mogelijk. Er waren wolven in de omgeving !! Zo te horen waren ze nog wel op grote afstand, maar wanneer de wolven hen reeds geroken hadden, zou het niet lang duren of ze zouden hun prooien inhalen en verscheuren. Zelfs de vurige Zwart zou het tegen de hongerige roofdieren moeten afleggen!

Lars huiverde. Wat moest hij toch doen? Dat oude vrouwtje meenemen en dan maar hopen dat die ondieren hen nog niet op het spoor waren? Dan zou Zwart het met dat extra vrachtje misschien wel redden om op tijd thuis zou komen. Zo'n eind was het niet meer.

Maar, maar

En toen kwam een afschuwelijke gedachte bij hem boven. Waarom zou hij die ouwe eigenlijk meenemen? Moest hij zijn leven voor haar wagen? Als de wolven hen wel hadden geroken en de achtervolging in zouden zetten, redde Zwart het echt niet met een extra passagier in de arreslee. Als hij dat ouwe mens nu toch eens in het bos achterliet

Wanneer zij werd verscheurd, zou dat misschien zijn redding betekenen.

Wie zou er bovendien zo'n oude vrouw missen, wanneer ze in dit eenzame bos de dood zou vinden? Wie zou er op haar wachten? Waarschijnlijk geen mens.

Op hem werd wel gewacht door zijn vrouw en kinderen. Wat zouden die ongerust zijn wanneer hij niet zou komen opdagen. En er moest toch zeker Kêrst worden gevierd? Hij hief zijn zweep weer op. Er was nu geen tijd meer te verliezen

Hoor, daar klonk opnieuw het angstaanjagende gehuil van de wolven, dichterbij nu. En de angstige gedachte flitste door hem heen: "Ze zijn ons wel degelijk op het spoor!"

Het gehuil van de roofdieren drong hem door merg en been. Wat kwamen ze snel naderbij

Toen, als door een bliksemstraal getroffen liet hij zijn hoog opgeheven zweep weer zakken. 't Was alsof hij het gezicht van Jezus daar voor zich zag, die met verwijtende ogen hem aankeek alsof Hij zeggen wilde: "Jij Kerst vieren? Het feest van Mijn geboorte? Jij, die die arme vrouw niet eens wilt redden uit de muilen van de wolven? Jij, die alleen maar aan jezelf denkt. Dan heb je van Mijn reddende liefde voor zondaren nog nooit iets begrepen. Voor zoveel jij dit een van deze minsten niet hebt gedaan, zo hebt jij het Mij ook niet gedaan!"

Toen kwam Lars tot zichzelf. "Halt!", schreeuwde hij zijn hengst toe. Hij rukte aan de leidsels. Het was met tegenzin dat Zwart gehoorzaamde, want uit het schichtig trekken met de oren bleek dat het trouwe dier ook het gehuil van de wolven had opgevangen.

Lars sprong uit de nog voortglidende arrenslee en draafde met forse sprongen op de oude gebogen gestalte af. "Wolven," stootte hij hijgend uit. "Wolven! Vlug!"

Maar het oude mens leek zo traag te reageren. Kon ze dan echt niet sneller? Met een paar flinke laatste stappen was hij bij haar en tilde haar in een oogwenk op, alsof ze slechts een veertje was. Met haastige stappen beende hij, met in zijn sterke armen het oude, gebochelde vrouwtje, terug naar de arreslee. Zenuwachtig met zijn hoeven in de sneeuw schrapend, wachtte daar vol zenuwachtig ongeduld, de zwarte hengst.

Een oude Kerstverhaal van Lars

Nauwelijks had Lars zich met zijn last in de slee gehesen, of met een ruk trok Zwart die geen enkele aansporing meer nodig had, de slee vooruit. Hoor, opnieuw klonk daar het gehuil van de wolven! "Vort Zwart, vort jong!", klonk de huiverende stem van de voerman. De slee suisde in duizelingwekkende vaart over de besneeuwde bosweg, wolken stuifsnieuw opwerpend. En dat was niets te vroeg. Het huiveringwekkende gehuil van de uitgehongerde wolven klonk angstaanjagend dichtbij!

Ze waren hun prooi op het spoor en zouden zeker niet eerder rusten totdat hun honger enigszins gestild was.

Luid liet Lars de zweep in de lucht knallen, maar hoewel de trouwe Zwart zijn uiterste krachten inspande, kon hij echt niet sneller meer. Hotsebotsend slingerde de slee achter het briesende paard aan.

"O, Heere God, help dan toch! Helpt U dan toch!", schreeuwde Lars met schorre, overslaande stem. Eén moment schaamde Lars zich over zijn angst. Schichtig keek hij schuin naar achteren, naar de vrouw. Wat moest zij er wel niet van denken? Maar toen zag hij haar daar zo rustig zitten met gevouwen handen en gesloten ogen. Ze bad ook!! Het gaf hem eventjes wat rust en zijn schaamte verdween als sneeuw voor de zon.

"Laat ons alstublieft op tijd thuis aankomen, Heere God," prevelde Lars zachtjes, maar het leek er niet op dat zijn gebed verhoord zou worden. Bloedstollend klonk het gehuil

van de uitgehongerde roofdieren hem in de oren. Lars kon, toen hij in der haast een moment achterom keek, hun donkere schaduwen met de vurige ogen in razende vaart zien naderen. De adem stakte hem in de keel. "Dat redden we niet, dat redden we nooit!" ,flitste het door hem heen.

En toen kwam toch nog heel even die vreselijke gedachte weer bij hem boven, om het oude vrouwtje voor de uitgehongerde troep wolven neer te werpen. Maar onmiddellijk verwierp hij die afschuwelijke gedachte. "Nee!! Nee!! Dat niet! Dat nooit!!", mompelde hij in zichzelf. "Vergeef me toch die ontzettende gedachte, Heere God!", bad hij.

Links en rechts van de arreslee draafden inmiddels de wolven mee, zich klaarmakend voor de aanval. Met ogen groot van angst zag Lars het aan. Zijn laatste ogenblik had geslagen, zo leek het. Maar dan viel zijn oog op de met cadeau gevulde ton. Een razendsnelle gedachte kwam in hem op: "Zou die ton misschien redding kunnen bieden?" Gelijktijdig graaide hij er een groot pak uit en slingerde dat met een machtige zwaai van zijn arm midden tussen de troep aanstormende wolven. Even was de aandacht van de roofdieren afgeleid en lieten ze niet meer op de voortsslingerende slee. Jankend, grommend, vechtend en naar elkaar bijtend, rolden ze over elkaar heen in een poging het grote pak aan stukken te scheuren. Maar 't was maar voor even, want daar kwamen de eersten al weer achter de arrenslee aangedraafd. Opnieuw slingerde Lars een pak vanuit de slee naar de wolven en weer rolden ze als een kluwen vechtenden over elkaar heen. Pak na pak verdween uit de ton. Hoe lang zou dit grimmige spel nog kunnen voortduren? Sneller tenslotte dan Lars had gehoopt greep hij tot zijn grote schrik op de lege bodem van de ton. De ton was nú al leeg. Een klein eindje achter de slee vochten de wolven in de sneeuw reeds om het laatste pak! Wat nu toch?

Het was niet ver meer naar huis, maar dat hij daar op tijd aan zou komen was absoluut ondenkbaar. Daar klonk het gehuil van de wolven weer, die voor de zoveelste keer de achtervolging inzetten.

Zou hij zijn vrouw en zijn kinderen ooit nog zien? Eén moment keek hij nogmaals

Een oude Kerstverhaal van Lars

schuin naar achteren naar de bank waar het oude vrouwtje zat. Kijk, ze zat er nog steeds zo rustig met haar gevouwen handen in de schoot, de ogen gesloten, alsof er van doodsgevaar geen sprake was. Zou het gebed haar zoveel rust geven?

Lars blikte omhoog naar de donkere hemel, waaruit de sneeuw onafgebroken naar beneden bleef vallen. Zijn lippen vormden een gebed. 't Was een schreeuw vanuit zijn hart tot God. Het was een schreeuw om redding.

En toen, terwijl hij met een laatste knallende slag van zijn zweep, de trouwe Zwart tot een uiterste krachtsinspanning aanspoorde, toen rukte hij de lege ton met een forse zwaai over de rand van de arrenslee en sprong er zelf achteraan. Zwart verdween in een ogenblik tijd met de slee achter zich aan, achter het dichte gordijn van neervallende sneeuw. De aanstormende wolventroep minderde beduusd even vaart en dat gaf Lars net voldoende tijd om de in de sneeuw voorthobbelende ton te grijpen en er razendsnel in weg te kruipen. Met inspanning van al zijn krachten duwde hij met zijn zware laarzen de open zijde ervan zover mogelijk de sneeuw in. Op datzelfde ogenblik naderden de ondieren omzichtig de ton, die nu recht overeind stond in de besneeuwde wereld.

Voorzichtig snuffelden ze eerst wat om de ton heen, maar langzamerhand werden ze brutaler en probeerden ze met hun poten de sneeuw eronder weg te graven. ze jankten van opwinding Nog even, dan Dan zou hun razende honger voor even gestild zijn!

Binnen in de ton maakte Lars benauwde momenten mee. Hij hoorde het gesnuffel van de wolven aan het hout. Hij hoorde het gejack en hun gekrab in de sneeuw. Met uiterste krachtsinspanning lukte het hem de onderzijde van de ton zo diep mogelijk de sneeuw in te duwen, maar het was hem wel duidelijk dat hij dit niet lang zou kunnen volhouden. En opnieuw klom er vanuit zijn benauwde hart een gebed op tot God in de hemel.

Maar de arrenslee dan met Zwart en de oude vrouw? Die was door de wolven totaal vergeten. De in de sneeuw overeind staande ton met daarin Lars, had hun aandacht helemaal van de slee afgeleid. Die stootte op dat ogenblik, getrokken door de briesende Zwart, het dorpje binnen waar Lars met zijn gezin woonde. De hengst hield angstig hinnikend voor de gesloten staldeuren stil. De kinderen van Lars, die het hoorden stoven juichend naar buiten gevolgd door hun moeder, maar toen ze in de slee slechts een oude vrouw zagen zitten, bleven ze bedremmeld staan.

"Waar is vader Lars?", vroeg moeder Margret met angstige stem aan het vrouwtje. "In het bos! Wolven! In de ton!", stootte het oude mens uit en gebaarde vaag met haar arm naar het donkere, dreigende woud.

De kinderen begonnen van schrik te huilen en Margret gilte van ontzetting. Dat gegil zette het hele dorp op stelten. Overal vlogen deuren open en kwamen nieuwsgierigen toelopen. Binnen de kortste tijd wist iedereen dat vader Lars in levensgevaar was en dat er direct hulp moest worden geboden, als dat al niet te laat was!

Verschillende mannen draafden terug naar huis en kwamen binnen enkele minuten te paard terug, bewapend met geweren. Enkele korte bevelen weerklonken en daar stoven de dappere ruiters in woeste galop het sombere bos in, de arme Margret en haar kinderen met behuilde gezichten en in angstige spanning achterlatend.

Intussen streed Lars in de ton zijn laatste, wanhopige strijd. hij voelde zijn krachten minderen. Het duizelde hem, het werd hem zwart voor de ogen Toen zakte hij

Een oude Kerstverhaal van Lars

weg in een diepe zwijm. Hij hoorde niet meer het triomfantelijke gejang van de van honger razende wolven. Hij hoorde ook niet het briesen van aanstormende paarden en schreeuwende mannen. Zelfs het geknal van geweren kon hem niet uit zijn bezwijming wekken.

Daardoor merkte hij niet dat zijn redding nabij was. Dodelijk getroffen stortten een aantal wolven neer in de sneeuw, dat rood kleurde van hun bloed. Hun overgebleven soortgenoten bleven aarzelend staan, maar na een nieuw salvo uit de geweren kozen ze toch het hazenpad.

Op een eenvoudige draagbaar werd de bewusteloze Lars voorzichtig zijn huis binnengedragen. Zijn verwondingen vielen gelukkig erg mee. Als door een wonder was zijn leven gered. God had zijn angstig gebed verhoord!

Die avond zat hij met zijn hele gezin én de oude vrouw bij flakkerend kaarslicht om de fel brandende open haard. Hoewel hij zich nog wat licht in zijn hoofd voelde, las hij toch, zoals elk jaar, het Kerstevangelie uit de Bijbel, die opengeslagen op zijn knieën lag.

En toch was alles anders. Het was alsof Lars de Heere Jezus hoorde zeggen: "Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders en zusters gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan."

Het werd een Kerstfeest dat nooit vergeten zou worden.